

Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Budapest IV. Himz-utca és Kalap-utca sarkán 1. szám.

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Hirdetések és nyiltelek felvételnek Árszabály szerint a kiadó hivatalban: Budapest IV. Himz-utca és Kalap-utca sarkán 1. sz.

Budapest, február 5.

Az egyiptomi válságra vonatkozólag a tegnapi és a mai nap folyamán nevezetes tudósítások érkeztek, melyek eléggé jellemzik a francia-angol közös jegyzék által megfogalmazott helyzet komolyságát.

A helyzetéről már most londoni táviratok a következőket jelentik: Anglia és Franciaország (Gambetta idejében) meggyeztek volt a fegyveres küzdelem minden részlete névére arra az esetre, ha Arabi bejelölés által az 1879-iki megállapodás veszélyeztetettnek látszanék, Serif-pasza bukása s egy új miniszterium alakulása azonban nem képezne okot a beavatkozásra.

Egy másik forrásból eredő londoni távirat tegnapról a következőket jelenti: Miután Serif-pasza a katonai-párt nyomásának engedve s állítólag az alkirály értesítése nélkül lemondott, elérkezett annak az ideje, hogy a nyugati hatalmak vagy megvalósítsák az együttes jegyzékben foglalt felelősséget, vagy — a mint a „Daily News” mondja — kitalarodjanak az afrikai Bosznia-Hercegovinában.

Legújabbban egy londoni magántávirat a következőket jelenti: Az angol-francia fegyveres beavatkozásáról szóló hírt, melyet, bár a beavatkozás el volt határozva, hivatalos részről egy tagadnak most, mint annak idején a közös jegyzék, különféle oldalról megerősítik.

Sietek exczellenciáidat tudatni, hogy miután a kizártság elnöke másodszor is kegyes-

kedett rám ruházni a miniszteri tanács elnökségét és a külügyi osztály vezetését, a mai napon átvettem a miniszterium vezetését. Gratulálok magamnak ama viszonyokhoz, melyekbe e magas hivatalok által jutottam. Reményem, exczellenciád támogatni fog abban a törekvésben, hogy egyre szorosabban fűzzem ama viszonyokat, melyek Franciaország és ama kormány közt fennállnak, melynél én Franciaországot képviseli. Fogadják stb. Freycinet.

Budapest, febr. 5

Az országgyűlési függetlenségéről febr. hó 6-án d. e. 11 órakor értesület tart.

A magyar delegációból. Bécs, febr. 5. A magyar delegáció ötödik ülése. Elnök: Haynald Lajos bírónok-érsek; jegyzők: Hegedűs és Mailáth; a közös kormány részéről jelen voltak: Byland gróf hadügyminiszter, Szilágyi József pénzügyminiszter, Kállay osztrályfőnök, Mérey udv. tanácsos és Pápay őrnagy; a magyar kormány részéről: Tisza, Orczy és Szapáry. A jegyzőkönyv hi-telelésé után a tegnapi határozat az 8 millió hitel megadásáról végleg megszavaztatott. Elnök ki-telese után a bizottság, elnök a jegyzőkönyv hitelesítése után az ülést bezárja.

Szilágyi beszéde. Szilágyi József közös pénzügyminiszternek a magyar delegáció tegnapi ülésén mondott beszédét az érdeklődésben ismételve közöljük, mivel tegnap a beszéd végét oly későn kaptuk, hogy azt példányainknak csak egy részét vehettük föl. — A beszéd így hangzik: Szilágyi azzal végző beszédét, hogy szent-rite az ellenzék eleget tesz kötelességének, ha a jelen kormány az aktuális szül- ségleteket megszavazza és segíti a kormányt a mozgalom elnyomására. De a biz. tag tulnet azon a kötelességen, melyet magának szabott és hosszasan fejtette az okkupációs politika helyességének vagy helytelenségének kérdéséről, a mi pedig ma már aktuális érték- nek alighe bir; elfolyt azonban a biz. tag, hogy akkor, midőn ekesszólásának erejével és dialektikájának ügyességével e politika helytelen voltát ügyezik bebizonyítani, nagyon meglepetti a kormány állását a felkérés leközdésében, azon meggyőződés kelet-keztetésére adván okot, hogy helyettesítik azon idő, midőn az okkupációs helytelen voltát felől nézet többségre jut, s ekkor mi onnan hi fogunk vonulni. Már pedig a biz. tag ur és nézetársai is megyeznek abban, hogy nem kívánatos, hogy mi onnan kivonuljunk, sőt állítják szükségét annak, hogy a monarchia hatalmi állásának és tekintélyének megővése kívánatosas tezi azt, hogy a jelen felkérés minél erősebben és minél hamarabb elnyomassék. Azért, hogy a biz. tag ur és elvársai megegyezzenek a kellő pénzről, a közös kormány nevében köszöntök mondok. Azok, akik a biz. tag ma s Apponyi gróf tegnap az okkupációs politika ellen fel- hozott, megfélemlt már Andrássy gróf kétségkívül jobban, mint én tudnám. Erre nem akarok kiter- jeszkedni és csupán arra szorítkozom, a mit Szilágyi biz. tag mondott. Hogy t. i. az aktuális szükség az, a mire fogyalmunk fordítanunk kell. Bocssáson meg a biz. tag ur, de én azt hiszem, hogy az okkupációs politika helyes vagy helytelen voltát fejezték ki, aktuális értékkel ma csakugyan nem bír, sőt annyiban káros is, a mennyiben nehezíti az ellenlélés leközdését. A mit arra vonatkozólag mondott, hogy kény- telenek vagyunk Boszniát másodszor is elfoglalni, és hogy mi történik akkor, ha nagyobb bonyo- dalmak keletkeznek, arra azt felelem, hogyha csakugyan nagyobb bonyodalmak állnának be, akkor ma már ott vagyunk, a hová külön- ben ily bonyodalmak esetén kellene mennünk, mert nem ismerhetem el a biz. tag ur azon állítá- sának helyességét, hogy Bosznia t. i. a Hercegovinát ma újra el kell foglalnunk, nem pedig azért, mert ma már benne vagyunk. A mint már volt szerencsém a négyes albizottságban mondani, az eddigi jelentések szerint egyetlen egy hivatalnak sem hagyta el állását, és nincs

egyetlen egy katonai állás sem, mely kény-zerülve lett volna visszavonulni. Ez tehát nem tekinthető oly felkelésnek vagy forradalomnak, mely forradalmi kormányt alkot, mely egyes helyeket ha- laltába kerit. Ezek csak talán egymással némi összeköttetésben lévő csoportok, melyek hol az elbiztosítottságot veszélyeztetik, hol megálmádnak csendőrből vagy valamely katonai őrséget; és hogy a felkérés elnyomására nagyobb katonai erő szükséges, annak könnyű a megvárata, az egy pillantást méltóztatnak vetni a térképre, mely azt mutatja, hogy azon hegyes, völgyes és erdős helyeken és vidékeken csak nagyobb erővel lehetséges nem visszavenni vagy meg- fiamítani a felkelőket, hanem hatalmunkba keríteni. Ezért szükséges a nagyobb katonai erő, nem pedig valami képzelt forradalom leközdésére. E napokban, nem tudom hol, a négyes albizottságban a vagy az osztrák delegációban, felvetették az a kérdés, hogy mik a jelzavai, mik a cselekvései a felkelésnek? En azt hiszem, hogy ha a felkelők magukat megkérdő- zésbe az iránt, maguk sem tudnának válaszolni. Nem kombinált, nem előre meggondolt és nem is határozott tervvel bíró ellenállás ez, hanem, mint már volt alkalmam a négyes albizottságban ki- fejteni, a mit ezennel ismételt, bizonyos elégtel- lenességből keletkezett, dacára az illető külkormá- ny ismételve hangoztatott és kétségkívül igen el- ismerőre méltó, helyes és loyális megálmádnak és a külországokból eredő befolyásnak A. t. biz. tag azt méltóztatott mondani, hogy Andrássy gróf azon szerencsétlen helyzetben van, hogy ő maga nem ügyelhet arra, hogy azon politika, melyet az okkupációs irólve sorára maga elől kitűzött, amint ő annak végrehajtását gondolta, talán nem ügy követettik, amint ő akkor óhajította. En úgy tu- dom, hogy andrássy gr.-nak volt határozott politiká- ja a jövőre nézve, és azt hiszem, hogy ma is az, a mi volt akkor, és én biztosíthatom a t. bizottsá- got, hogy mi, csekély epigonjai, vele abban egyet- értünk és hogy mi azon politikát követjük a kor- mányzatra és az egész irányzatra nézve az okkupált tartományokban, a melyet ő inaurálta és dacára annak, hogy a t. bizottság azt igye- kezett ellentét ki mutatni Andrássy gróf és a közös kormány közt, mi e tekintetben az ő he- lyeslétét bírjuk. (Andrássy gr. közbeszól: Tökélet- lenem is értem a t. biz. tag urt, miert foly- tat oly éles harcot az okkupációs politika ellen, mikor annak aktuális értéke nem teher, annál kevésbé, miután következményeibe nem méltóztatnak a kifejezésre lépni érteni — belenyu- gosznak az által, hogy elismerik, hogy azon most változtatni nem lehet; megértésem ezen harcot, a melyet tulajdonképp Andrássy gróf ellen folytatnak, ha azt a kormányon lévő ferfú ellen folytatnák és azt igyekeznek ki mutatni, hogy ezen kormányfő helytelen kormánypoliti- kát követ és más férfiakat kell az ő helyét elfoglalnia; de hisz Andrássy ma nincs kor- mányon, (Ugy van!) miert küzdenek hát el- len? azért, hogy a számos érdemeket és a babé- rozorukat, melyeket aratott, leterhessék? (Tetz- sés.) Az okkupáció iránt lehetnek különböző vélemények, de azért Andrássy gróf érdemei örök- ké meg fognak maradni és az érdemközoruhoz csak új levelet fűzünk öök, ha őt megálmádnak. (Ulnak helytelen.) A t. biz. urak kérdik, hogy mik okai a felkelésnek? Ismételném azt, a mit már itt a négyes albizottságban, a mit az osztrák delegáció bizottságában elmondottam s a mi nyilvánosságra került. Nem vagyok a szövszaporítás barátja, s nem kívánom meg egy- szer fejtgetni mindazt, a mit már elmondtam: de elismerem a kérdés jogosultságát s azért en- gedje meg a t. bizottság, hogy röviden összevona- ti nyilvánosan is előadjam azokat, a miket a ma- gyar albizottságban előadni alkalmam volt. (Hall- juk!) Akkor a megálmádnak tartományokban a mu- zulmán elem uralkodott feltétlenül a keresztény elem fölött és pedig akként, hogy muzulmánok magy- kát úgy peráiták, mintha az ország és az egész föld urai volnának és könyök kedvük szerint bá- rta el a keresztényeket. Ezen az állapotban kellett legelőször is változtatni az okkupáció után. Ennek helybe tette a kormány — és azt hiszem, Andrássy gr. nyugtatott volna, hogy t. i. nem juro tul- tunk a muzulmánok a keresztényeknek alávetett- tük volna, hanem jogegyenlőség létesítettük, a keresztényeket a muzulmánokkal egyenlővákká tettük. Ebből a t. bizottság igen könnyen meg- magyarázhatja magának, hogy a muzulmán, aki megálmádnak az egyeduralmat és a ki a rajah- val megvetésel bánt, miután ezen felől megálmádnak megfogadták, ezt kezdetben nagy meglepődéssel nem fogadta. És mi történt a keresztényekkel? Ezek többet vártak mint a menyit létezeni le- hetséges volt. Ők, vagy legalább sokan közülük, azt vélték, hogy az okkupáció következtében az fog bekövetkezni, hogy ők azon helyzetbe ju- nak, melyben azelőtt a mohamedánok voltak, t. i. hogy most már ők lesznek azoknak felőlten urai, s hogy a törökök előzőektől megfosztassanak. Ezen hitben mindenféle igazok által meg is erősít- tetek, és ezen hit természetesen nem teljesült. Ha itt megálmádnak és egybe nem mozdulnák, már ez is előkézés volna annak megmagyarázására, hogy miert uralkodik a megálmádnak tartományokban bizonyos előlételesség és hogy miert nem siker- ült ezen három év alatt lecsillapítani az egész népességét és válk megkövetelmit a civilizáció nyimányait és a rendezett adminisztráció előnyét, hasonlítkép nem fognak ezen a t. biz. tagok so- dólkozni, ha meggondolják, a mit Andrássy gróf említett tegnap, és a mi áltálában van, hogy a francziák Algritát 50 év előtt foglalták el és még ma sem térítették ott rendezett, állandó viszonyok, holott Bosznia és Hercegovinában már mu- tatkoznak jelei annak, hogy kezdenek a helyzet- tel megbarátkozni és nem csak a hivatalos jelen- tések és a hódolási feliratok, mint a t. bizottság tag mondotta, hanem mindazok, a kik ott ülést úgy hasonló ügyekben járnak, azt nyilvánítják, hogy ha egy és más dolog meg fog történni, akkor meg leszünk elégedve. Azt, hogy a mohamedánok meg vannak nyugtatva, azon körülmény is bizonyítja, mely a hadügyminiszter egyik jelentéséből kiderül, hogy a felkelők közt ma alig találhatók muzulmánok, bebizonyítja az, a mit egy most érkezett hivatalnok jelent, hogy a felkelés vidékein és egyes helységeken tulajdon-

kép nem is lehet észrevenni a lázadást, mert a nép otthon maradt a munkánál és csak egyrésze kénytelen félelemből a felkelőkkel tartani, ha na- gyobb csapatok jönnek meg. Majd ha a fel- kelőket bekeríteni és nagyobb számmal elfogni sikerül, fogjuk látni, hogy kik a felkelők és mik a felkelés közelebbi okai. Azt hiszem, ha csak ezeket említend is, már elég okát adtam volna a felkelésnek, de hozzájárul ehhez, hogy attól a néptől, melyet a török különösen a Hercegovinában, százados uralma alatt soha sem tudott rendes szorítani s a hatalma alatt megtartani, folytonos lázadásban él, hogy attól a néptől adó, rendes közmunkát kellett kivánnunk, hogy azt a népet rendezze akarjuk szorítani, hogy nem tűr- jük, hogy kénye kedve szerint pusztítsa az erdők, minél fogva az ottani föld egy része kopárá és sarszterűvel kezd válni, hogy az erdőt pusztítsa ellen biztosítani kezdjük és nem enged- jük, hogy től idején százados terebélyes fit ki- vágnának csak azért, hogy a kecske gyenge csu- csait meggrághassa, hogy végre követeljük, hogy ez a nép, mely a török alatt nem katonasádkott, most jöjjonkat adjon. Ha mindezekhez hozzá- vesztjük azokat a többé kevésbé említett kül- befolyásokat, akkor nem lehet az elégtelenség csodálkozni; de azt a szemrehányást nem méltóztatnak a kormányt tenni, mintha meg- nyitott volna annyiban, hogy ezen párcziális mo- zgalmat — mert hiszen csak párcziális — kéőbbre várta, de annak, hogy előbb tört ki, klimatikus viszony az oka, t. i. a légy tél. A mint az elő- tterjesztésből látni méltóztatnak, mi a mozgalmat márczius végére vagy április elejére vártuk; erre az időre meg is történtek részünkről az előintézkedések, de azt, hogy olyan légy tél lesz, hogy az emberek most a szabadság tanázhatalnak, mint tavasszal vagy őszel, meteorológiai jóstehetség hiányában nem tudhatuk és csakis ennyiben jött előt a felke- lés. Ha tehát a t. bizottsági tag azt mondja, hogy ezen mozgalom időről időre meg fog ujulni és hogy nem fog sikerülni e népeket végképp ma- gunkhoz csatolni, és szarintem pesszimistikus fölfogás. Megengedem, hogy ott hosszabb ideig nagyobb hadierő tartására szükség lesz, de meg vagyok győződve, hogy előbb utóbb meg fog a nép ott nyugodni, észlélvén a helyes igazgatás és a méltányos kormányzat gyümölcsét. És a mint már tegnap volt szerencsém említeni, erre nem is va- lami rendkívül költséges beruházások szükségesek; csatorkozás — vagy egyleteknek értékét nem is bírják megbecsülni; hanem azért történhetik igen sok, a mi az ő anyagi helyzetükön nagyob költségeknek nélkül javíthat, ha az ez megértőnek, akkor az erőlköcs vadása is szo- liditni fog és azok, a kik kecskohussal és egy- pár szem tengervízzel élnek, majd hogyha ma- nyujtják, hogy marhaussal és jó kenyérről él- jenek, el fognak szokni attól a kóbor élettől is. A t. biz. tag ur azt mondja, hogy azon politi- kára nézve, melyet követni fognak, garanciákat kíván. Erre nézve, — a mint hallom — az osztrák delegációban is nagy meglepetést idézett elő azon nyilatkozatom, hogy ugyanazon politikát akarjuk folytatni, a melyet eddig. Láttam én a gyümölyösi már akkor, midőn a négyes albi- zottságban azt mondtam, hogy folytatni fog azon politika, mely némelyek szerint a mostani zavarokra vezetett. De mit értek én azon politika folytatására? Azt, hogy az adminisztráció min- den ágában folytatni fog a javítás, a mint azt az okkupáció után mindjárt megálmádnak. Lehet, megengedem, hogy ez tán itt ott helytelenül történt; de sokban lényegesen segítettük. Holy- rellítottat a török adózási rendszer; ezt meg fogjuk javítani, és behozunk mérsékelt földadót. Két év óta nagy lendülettel vett a Hercegovinában a dohánytermelés, felületelt fogunk alapítani, rendszerint iskolákat és alkalmat adunk arra, hogy a nép magát művelhesse; javítani fogjuk az igazgatásállományt. Így azon a nyomon, a mint kezdettük, tovább fogunk előre haladni, míg meg nem akarjuk az egyik vállálfelkezetet a másik fölé helyezni, hanem pártolva mind- egyik ottlélvő vállálfelkezetet, egyaránt igaz- ságot fogunk szolgáltatni mindgyiknek, úgy hogy mind a három uralkodó vallás, úgy mint három uralkodó vállálfelkezetet meg- barátkozzék az új viszonyokkal. A tisztelt bizot- sági tag ur kivánságának, hogy tudnillik mond- jau meg a mozgalom okait és nyilatkozom arra nézve, hogy mi politikát akarunk jövőben kö- vetni, nem tudom, eleget tettem-e, hanem fele- letet adtam. Még egyet említett a tisztelt bizottsági tag ur arra hivatkozván, hogy a kormány elő- adása szerint Dalmáciában csak 17 emberrel van az, a kik ellenzékelték, és hogy a baj onnan keletkezett; nem íl méltóztatni emlékezni. Nem az mondatik, hogy 17 ember lázadt fel, hanem az, hogy 17 ujoncot kellett kiállítani, így tehát nem 17 lázadó, hanem 17 vagy hány ujonc ki- állítása indította meg a mozgalmat. Egyébiránt tán nem is ez a körülmény idézte elő, mert so- káig nem sikerült ezt a népet, a mely tö- kéletesen analog a hercegovinai néppel, rendes kor- mányzat alá terelni. Ez az ország 1814 ben csatolta- rult ausztriahöz és a népek, mely hozzáférhetlen hegyegekben lakik, sikerült ugyszólván a ren- dezett organikus adminisztráció kötelességből magát kivonnia, mer a hivatalnokok oda csak nagynehezén juthattak el; a nép bizonyos tekin- tetben megzokta a függetlenséget s ahhoz most is ragaszkodik. Meg kell említenem, hogy nem az ujonczos miatt történt mozgalom Boszniá- ban, mert ez még nem toganatoztatott, hanem csak a válkötöltségre vonatkozó intézke- dések tétettek közép október végével, épen akkor, a midőn a lázadás kezdődött a Krivosai- ban. Ez lázadlag némi hibás eljárásra mutat, csak hogy úgy törtérvé, hogy az okkupációs a Krivosai- ban előbb hajtsák végre és minden jel arra mutatott, hogy itt lesz lejezve, mikorra Bosznia- ban minden lehető emberi számítás elelére nem következtet be. A nép minden oldalról jött és azt mondotta, hogy késsz jöjjonkat állítani, később azonban ez megváltozott. Ez szolgáljon mentés- gill azon vád ellenében, hogy a kormány nem volt érteztélve. Ennek a népek épen az a jel- lemvonása, hogy a legnagyobb buzúsággal igéri

a legjobb indulatot ma és egy hét múlva a fe- lkélok közt van. Ez arra tanit minket a jövőre nézve, hogy a nép igényeivel szemben orvatosak legyünk, de azt a vádat, hogy a hatóságok nem tudták volna, mi történik ott, el nem fogadhat- juk. Ezekkel körülbéli megféleltem azokra, a miket a t. biz. tag ur felhozott és ujól kérom a t. bizottságot, méltóztatassék a kért híelt meg- szavazni. (Helyeslés.)

A felkelés.

Ö-Gradiška, (Borbé) febr. 1. — Az „Egyetértés” külön tudósítástól. — Horvát-szlavoniában megint olyan élénkug uralkodik mint 1878-ban. A katonaság keresztül- vonulása sokkal nagyobb mérvű mint az Ma- gyarországon gondolkán. A vasutak sünét nélkül szállítják az ezredeket, s hol csak, hol lengyel, hol székely csapatokkal találkoznak, feltűnő sok tartalékos tisztelt, így maga a 75. gyalogezred 19 tartalékos hadnagyot hitt be, és vitt magával. A hidog igen nagy, s habár az uton levő ezredek pokróczokat kaptak kölcsön, számos megbetegedés fordult elő már a katonán. A szigorú fogymet pedig a csapatokban a fenn- álló körülmények közt nem könnyű dolog fenntartani. Meg is történt az a túrcsa eset február elején, hogy egy eszék ezred, dacára a vele utazó 28 tisztnek annyira’ eszedlett, hogy míg a határa érkeztek, a legénység egy harmada hiányzott, s azok hátrahagyása mellett voltak kénytelenek utjokat Szerajevó felé venni. Az a körülmény, hogy a katonaság a rendes és eddig szokásban volt pihenőket sem tar- tathja meg hosszabb menetek alkalmával, hanem erőltetett menet alakzatokban folyton tovább és tovább kénytelen haladni minden idővesztégetés nélkül, igen kinos hatást kelt Horvátországban és Szlavoniában, mert ebben igen nagy vesze- delmet sejtettek, — és sokkal nagyobb fontos- ság tulajdonitának e mozgalomnak, mint az 1878-iki fölkelésnek. Bosznia határvárosai és vá- rai ujól homzegek a bel- és külföldi kereske- dőkől és vállalkozóktól, kik mind nagyvériű forgalomra és üzletre számítanak. Némek, oroszok, olaszok vezetkednek a belsőidőkhöz, a minak az lett a legelső következése, hogy min- denfelé az élelem és szállás messé ma- gasságra szökött fel. A kereskedők és vállalkozó- alig mernek a határvonaloknál beljebb menni Boszniába, mert félnek, hogy a fölkelés, dacára annak, hogy szinleg Bosznia eddig még csendes, mihamarabb oda is ki fog terjedni. E fötvetésre alapos okul azt hozzák fel, hogy magánértesülé- s szerint a nyit és titkos igazgatás Boszniában is nem kis mértékben divatos, s csak a kellő bá- torsággal és bizalommal bíró vezető hiányzik, hogy az olyan alakot öltözn, mint Hercegoviná- ban és Krivosaiában. Ha azonban a katonai or- szonposztosítások az okkupált tartományokban még hosszabb ideig ily óriási mértékben folynak, mint eddig történek, ez az eset Boszniában nem fog beállani. De már északi Boszniában is lépten- nyomon lehet találni kivándorló kereskedő-csalá- dokat, kik félnek a fölkelés tovább terjedésétől, az ottmaradtak pedig naponkint mind több és több katonaságot várnak le Boszniába, mert egyedül a nagyobb mérvű őrszponosztott haderő mellett vélik magukat biztosított- nak. Megemlítsék méltó az, hogy Boszniában akár a bennszülöttek, akár az oda letelepedettek, az ottani polgári hatóság irányában rendkívül bizalmatlansággal, mondatnók gyűlölettel visel- tetnek. Miért? Errel itt még a kövek is tudná- nak csodás dolgokat regélni. Közélebbi levelem- ben erőll is a fogok egyet-mást elmondani. Hol- nap indokl Banjaluánál és Travnikba, hol mint hírlk roppant előszólások tétének a régi erdők kijávitására. Egyáltalán az erdők és várak jó karba helyezésére körül széles Boszniában sok kéz van munkásságban.

Spalato, febr. 5. (Az „Egyetértés” tu- dósítójának távirata). Az orosz csapatok moz- galmaírók az Avvönörnek kövöközöket ír- ják: Bulgáriában katonasáztok toborzást ö- kényteseket a népből, hogy a Balkán félsziget szilváinak felszabadítását előmozdítsák. Dok- torov orosz tábornok a napokban érkezett ide két orosz hűszekari tisztelt. Megje- lenésük, tekintve a helyzetet a monarchia déli ré- szében, nagy feltűnést keltett. Doktorov és társai azt vallják ugyan, hogy utazásuk célja Szerbia, de azok előtt, kiket az osztrák magyar monarchia elleni harcra irányoznak binni, nyíltan bisma- rik, hogy egy délebben fekvő tartományba igye- keznek. Efé fogás is az, hogy ezek az urak nem választották az egyenes és rövidebb utat Magyar- országon át, hanem azt a kerülőt és ebben az évsz- akban épenséggel járhatatlan utat Bulgáriát át (Rusz- csuknál kelték át a Dunán); ily körülmények kö- zött megjelenésük és titkozatos fellépésük még komolyabb jellegűt ölt. Az se hagyandó figyel- men kívül, hogy az ismeretes órány lázító H. u. b. m. y. r. már néhány hét óta itt tartózkodik és mindenféle gyanus néppel közeledek. Az em- litett orosz tisztelkek is sürten érintkeztek s a mi magatartásában legutánaab, az az, hogy nagyon sürin rándul Rusztyukosa s onnan a Duna túlsó partjára is.

Nem titok többé, hogy Besszarabiában na- ponkint minden feltáju csapatmozgásoknak fordulnak elő; azt is tudja mindenki, hogy az se tudják már, hogy hova helyezték el a folyton érkező csapatokat. E csapatok minden lehet a céljuk, csak a béke fenntartása nem. Az utasok beszélnek, hogy a hadgyakorla- tokban különös súlyt fektetnek a lovaság ki- képzésére; s végül is is nyilvánvaló dolog, hogy

